

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **NOVERA, spol. s r.o., IČ: 261 19 374**, se sídlem Psáry 65, zastoupen Ing. Dr. Vilémem Daňkem, patentovým zástupcem v Praze 2, Vinohradská 45, **za účasti**: GTS Czech s.r.o., IČ: 284 92 170, (dříve GTS NOVERA a.s.), se sídlem Praha 3, Přemyslovská 2845/43, zastoupen JUDr. Petrem Hostašem, advokátem, v Praze 1, Na struze 1740/7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-426949/35609/2008/ÚPV ze dne 6. 11. 2009,

T a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 11. 1. 2010 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 11. 2009, č. j. O-426949/35609/2008/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 15. 5. 2008 o prohlášení ochranné známky č. 281746 ve znění „Novera“ za neplatnou pro část výrobků a služeb, na základě návrhu podaného společností GTS NOVERA a.s., IČ: 284 92 170.

Napadená slovní ochranná známka č. 281746 ve znění „NOVERA“ byla s právem přednosti ode dne 2. 6. 2005 zapsána dne 26. 6. 2006 do rejstříku ochranných známek pro vybrané výrobky a služby ve třídách 6, 9, 12, 19, 25, 27, 36, 37 a 41 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek, přijaté na diplomatické

konferenci v Nice dne 15. června 1957, naposledy revidované v Ženevě dne 13. května 1977 a pozměněné dne 28. září 1979.

Dne 4. 6. 5007 podala společnost GTS NOVERA návrh podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, na prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou pro všechny výrobky, pro něž je zapsána ve třídě 9 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Navrhovatel uváděl, že je majitelem prioritně starší přihlášky ochranné známky zn. sp. O-422581, resp. zapsané ochranné známky č. 291894, ve znění "NOVERA" a z důvodu podobnosti napadené ochranné známky s touto slovní ochrannou známkou a shodností a podobností výrobků zapsaných u napadené ochranné známky ve třídě 9 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb se službami ve třídě 35, 38 a 45 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb zapsanými u namítané ochranné známky, existuje na straně veřejnosti pravděpodobnost jejich záměny.

Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 15. 5. 2008 byla slovní ochranná známka č. 281746 ve znění „Novera“ prohlášena za neplatnou pro výrobky a služby zařazené do třídy 9: informace a záznamy na nosičích zařazených ve třídě 9, elektronická data a databáze, informační produkty v elektronických, datových, informačních a telekomunikačních sítích všeho druhu, software a hardware, periodika a knihy v elektronické podobě, databázové produkty zařazené ve třídě 9, nosiče dat či záznamů včetně audiokazet nahrané i nenahrané, elektronické, datové nebo informační sítě, multimediální aplikace na nosičích zařazených ve třídě 9 nebo v sítích, interaktivní a grafické programy, software, zejména pro systémy pro přenos dat, dešifrovací soustavy platební karty nebo magnetické a čipové karty pro použití v bankovníctví, pojišťovnictví, v oblasti služeb a v obchodním styku, mezinárodní platební karty, elektronické peněženky, čipy, multimediální nebo informační katalogy, audiovizuální programy a díla, hudební díla na nosičích, CD disky, programové vybavení pro počítače, software, hardware výpočetní, komunikační nebo informační techniky, elektronické databáze a databázové produkty, informace a záznamy na nosiči s výjimkou nosičů papírových ze třídy 16, informace a data na nosičích nebo i v elektronických, datových, informačních, počítačových a komunikačních sítích, související software a hardware, elektronické, datové nebo informační nebo komunikační nebo výpočetní sítě včetně jednotlivých součástí a náhradních dílů obsažených ve třídě 9, multimediální aplikace, počítačové hry, hlavolamy elektrické nebo elektronické v rámci této třídy podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Předmětná ochranná známka zůstává v platnosti pro „exponované filmy“ ve třídě 9 a pro všechny ostatní zapsané výrobky a služby zapsané do třídy 6, 12, 19, 25, 27, 36, 37 a 41 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Žalovaný správní orgán zamítnul žalobou napadeným rozhodnutím rozklad žalobce s tím, že při posuzování shodnosti nebo podobnosti výrobků a služeb jsou rozhodná určitá kritéria, jako např. hledisko průměrného spotřebitele, jejich účel nebo použití a nikoliv

zatřídění relevantních výrobků či služeb podle mezinárodního třídění výrobků a služeb. Toto třídění bylo vytvořeno zejména pro administrativní účely a otázka zatřídění není hlediskem, podle kterého by se orientovala relevantní část veřejnosti.

Co se týče výrobků zapsaných ve třídě 9 mezinárodního třídění výrobků a služeb u napadené ochranné známky, žalovaný konstatoval, že tyto výrobky přímo souvisejí se službami u namítané ochranné známky, neboť jak tyto služby, tak i výrobky spadají do stejné oblasti týkající se výpočetní techniky, resp. přenosů a ukládání dat se zaměřením na telekomunikační služby, software, počítačové komunikace a pronájmu software, počítačů, tvorby a správy webových stránek a poradenství v oblasti výpočetních a telekomunikačních služeb. Navrhovatel je známým telekomunikačním operátorem s poskytováním hlasových, datových a internetových služeb. Budou-li tedy uvedené výrobky ve třídě 8 poskytovány nebo nabízeny pod shodným či podobným označením, může být průměrný spotřebitel, který nemá žádnou povědomost o rozsahu ochrany nebo o vyráběném, popř. dodávaném sortimentu zboží či rozsahu poskytovaných výrobků a služeb navrhovatele a majitele napadené ochranné známky, uváděn v omyl tím, že bude mít za to, že tyto výrobky majitele napadené ochranné známky souvisejí se službami chráněnými namítanou ochrannou známkou, neboť výrobky a služby se navzájem prolínají. Běžný spotřebitel se tak může právem domnívat, že v případě napadené ochranné známky se jedná o označení rozšířeného sortimentu služeb navrhovatele, které z minulosti již zná, aniž by tyto výrobky navrhovatel musel nutně nabízet.

Postavení navrhovatele na českém trhu je velmi silné a spotřebitelská veřejnost by se mohla domnívat, že si navrhovatel pouze rozšiřuje sortiment běžné nabídky. Běžný spotřebitel pohybující se v oblasti výpočetního hardware, software a komunikačních sítí se nemusí být vědom rozdílů mezi výše uvedenými výrobky a namítanými službami, neboť hrance v této oblasti lidské činnosti nejsou pevně dané, prolínají se navzájem a neustále se mění a vyvíjejí. Žalovaný rovněž poukázal na kompenzační zásadu formulovanou Soudním dvorem Evropské unie, (dále jen „SDEU“), v rozsudku ve věci C-39/97 CANON.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, uváděl jednak, že je majitelem starší kombinované ochranné známky č. 259067 s datem práva přednosti 17. 2. 2003, a jednak i mladších ochranných známek s právem přednosti ode dne 2. 6. 2005 ve znění „Novera“, resp. „Nová éra“, jakož i ochranné známky Společenství ve znění „NOVERA“, rovněž s právem přednosti ode dne 2. 6. 2005.

Uváděl, že jeho společnost NOVERA spol. s r.o. byla zapsána do obchodního rejstříku dne 11. 10. 1999, přičemž toto označení vzniklo spojením prvních třech hlásek jednatele společnosti Václava Nováka se slovem éra – Nov + éra = NOVERA. Zatímco zúčastněná osoba GTS NOVERA s.r.o. vznikla až v roce 2005 spojením dvou telekomunikačních operátorů GTS CZECH a Aliatel.

Uváděl, že ke dni podání žaloby podala zúčastněná osoba celkem 37 přihlášek ochranných známek a žalobce podal proti 36 přihláškám námitky. Podle jeho názoru musela zúčastněná osoba vědět o existenci namítaných ochranných známek žalobce. S dřívějším právem přednosti.

Žalobce dále namítal, že má starší práva z ochranných známek a z obchodní firmy, a že podniká od roku 1999, předložil celou řadu důkazů prokazujících užívání označení „NOVERA“ v souvislosti se službami poradenství, marketing, telekomunikační služby,

projektová činnost v oblasti telekomunikační a výpočetní techniky apod., dále prokazující rozsáhlou propagační činnost, díky níž vešla ochranná známka „NOVERA“ ve známost široké veřejnosti. Žalobce se dovolával rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 398/2008-685 ze dne 17. června 2009, který uložil zúčastněné osobě povinnost změnit svou obchodní firmu tak, aby neobsahovala slovo NOVERA.

Žalovaný správní orgán ve svých vyjádřeních ze dne 12. 4. 2010 a 4. 2. 2010 navrhl žalobu zamítnout s tím, že žalobce netvrdí, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné nebo nesprávné, ani netvrdí, že by tímto rozhodnutím bylo zasaženo do jeho práv, ale všeho všudy s rozhodnutím o rozkladu nesouhlasí.

Osoba zúčastněná ve svém vyjádření ze dne 6. 4. 2010 navrhla žalobu zamítnout a poukazovala na rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 398/2008-685 ze dne 17. června 2009, jímž byl rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 32 Cm 154/2006-638 ze dne 8. Září 2008 ve věci žalobce proti žalované GTS NOVERA o ochranu před porušováním práv z ochranné známky, ochranu před nekalou soutěží a o ochranu obchodní firmy byl změněn ve výroku I. tak, že žalovaný je povinen změnit svou obchodní firmu tak, aby neobsahovala slovo NOVERA, a že ve výrocích II. až IV. se rozsudek potvrzuje.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Osoba zúčastněná podala přihlášku namítané slovní ochranné známky zn. sp. O-422581, resp. zapsané ochranné známky č. 291894, ve znění "NOVERA" pro poradenství v obchodní činnosti, obchodní management a podnikové poradenství, marketing, reklamu, propagaci, průzkum trhu, vyhledávání dat v počítačových souborech (pro třetí osoby), systematizaci informací do počítačové databáze ve třídě 35; telekomunikační služby, zejména služby telefonní a datové, pronájem a půjčování zařízení pro telekomunikační služby a pro přenos informací, pronájem a půjčování přístrojů pro přenos zpráv, zprostředkovatelskou a poradenskou činnost pro služby v oblasti telekomunikací, informace o telekomunikaci, směrovací a spojovací služby pro telekomunikace, poskytování telekomunikačních připojení ke globální počítačové síti, poskytování uživatelského přístupu ke globální počítačové síti, počítačovou komunikaci ve třídě 38; projektovou činnost v oblasti telekomunikační a výpočetní techniky, tvorbu a pronájem software, tvorbu a správu webových stránek, pronájem počítačů, poradenské služby v oblasti hardware a software, údržbu počítačových programů ve třídě 42 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Žalobce v řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví neúspěšně se domáhal zamítnutí přihlášky ochranné známky zn. sp. O-422581 ve znění "NOVERA". Posléze se žalobou ze dne 20. 8. 2007 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví čj. O-422581 ze dne 20. 7. 2007, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 28. 7. 2006 o zamítnutí námitek proti zápisu přihlášky ochranné známky sp. zn. O-422581 ve znění „ NOVERA“. Městský soud v Praze tuto žalobu zamítnul svým rozsudkem č. j. 8 Ca 257/2007-120 ze dne 10. února 2009, resp. č. j. 8 Ca 257/2007-213, ze dne 29. dubna 2010.

Městský soud v Praze v inkriminované věci mj. konstatoval, že jsou si sice ochranné známky přihlašovatele a žalobce podobné, nicméně nejsou dotčené výrobky a služby zaměnitelné, jelikož jsou určeny různým skupinám veřejnosti. Výrobky a služby přihlašovatele a žalobce nevykazují konkurenční charakter. Konečně tytéž výrobky a služby nevykazují ani komplementární charakter, neboť mezi nimi neexistuje úzký vztah v tom smyslu, že jeden je nezbytný nebo důležitý pro užití druhého, takže si mohou spotřebitelé myslet, že odpovědnost za výrobu těchto výrobků nebo za poskytování těchto služeb nese stejný podnik. V inkriminované věci koneční příjemci dotčených výrobků a služeb jsou odlišní a veřejnost, která se zajímá o služby telekomunikační služby, zejména služby telefonní a datové, poskytované přihlašovatelem ochranné známky, zřejmě nebude vědět o službách poskytovaných žalobcem. Pokud by si však někteří zákazníci žalobce mohli klást otázku ohledně obchodního původu výrobků a služeb, budou vždy rozlišovat mezi specializovaným podnikem, který poskytuje výrobky a služby spojené s novu érou bydlení, a zúčastněnou osobou GTS Novera, která poskytuje služby především telekomunikační služby, zejména služby telefonní a datové, zprostředkovatelskou a poradenskou činnost pro služby v oblasti telekomunikací, informace o telekomunikaci, směrovací a spojovací služby pro telekomunikace, poskytování telekomunikačních připojení ke globální počítačové síti, poskytování uživatelského přístupu ke globální počítačové síti, počítačovou komunikaci.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu majitelem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu Boh. A 6439/27 u každého přihlašovaného označení je žalovaný povinen posoudit zaměnitelnost přihlašeného označení s ochrannou známkou, či s přihlašeným označením s dřívějším právem přednosti na základě skutkových zjištění učiněných v průběhu řízení komplexně, ze všech, v tom kterém případě rozhodných hledisek.

Přezkum správních rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví v plné jurisdikci je v souladu se soudním řádem správním. Posouzení zaměnitelnosti může být jen obtížně věcí správního uvážení. To je zřejmé již jen ze znění ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, podle něhož se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu majitelem starší

ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou. Zákon jednoznačně konstatuje, že žalovaný přihlašované označení nezapíše. Výklad pojmů zaměnitelnost, shodnost či podobnost a podřazení zjištěného skutkového stavu těmto pojmům je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu je pak třeba podotknout, že z hlediska právního rámce je podstatná možná zaměnitelnost, nikoliv to, zda k záměně skutečně dochází. Zákon o ochranných známkách byl přijat za účelem implementace první směrnice Rady 89/104/EHS, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách. Tato směrnice byla nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách. Zaměnitelnost ochranných známek, regulovaná v § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, má předobraz v čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice 89/104/EHS, přičemž toto ustanovení je prakticky totožné i ve směrnici 2008/95/ES, a obdobné čl. 5 odst. 1 písm. b) obou směrnic (viz blíže usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 37/2011-103).

Pokud žalobce nesouhlasil se závěry žalobou napadeného rozhodnutí, musel Městský soud v Praze tyto námitky odmítnout jako neodůvodněné. Žalovaný v inkriminované věci postupoval v souladu s ustálenou judikaturou SDEU a zohlednil jak jeho rozsudek ve věci C-125/95 SABEL, tak i rozsudek ve věci C-39/97 CANON. V rozsudku C-125/95 SABEL vyslovil SDEU mj., že „pravděpodobnost záměny je třeba posuzovat globálně, s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu“, tj. odmítl zaměřovat se pouze na srovnání označení jako takových, ale zdůraznil, že je třeba brát v úvahu všechny rozhodující faktory. V rozsudku C-39/97 Canon potom SDEU konstatoval, že globální posuzování pravděpodobnosti záměny implikuje jistou vzájemnou závislost mezi relevantními faktory přičemž „nižší stupeň podobnosti mezi výrobky nebo službami lze vyvážit vyšším stupněm podobnosti mezi známkami a naopak“. SDEU dále uvedl i některá kritéria, k nimž je třeba přihlížet při hodnocení podobnosti výrobků či služeb, jako je např. jejich povaha, zamýšlený účel, způsob použití a okolnost, zda si navzájem konkurují, nebo se doplňují. Dle závěru v tomto rozhodnutí uvedené známky mající vysoký stupeň rozlišovací způsobilosti buď samy o sobě, nebo v důsledku dobrého jména, které mají na trhu, požívají vyšší ochrany, než známky s menší rozlišovací způsobilostí. Pojem „pravděpodobnost záměny“ ve smyslu směrnice 89/104/EHS, ale i národního ustanovení § 7 zákona o ochranných známkách zahrnuje posouzení jak podobnosti označení, tak i jimi chráněných výrobků nebo služeb, a to jako dva neopomenutelné a vzájemně se ovlivňující faktory. V inkriminované věci se nesporně jedná o shodná označení „NOVERA“, resp. „Novera“, a proto byl žalovaný správní orgán povinen na podobnost výrobků a služeb a pravděpodobnost záměny pohlížet mnohem přísněji.

Pokud se žalobce dovolával rozsudku Vrchního soudu v Praze č. j. 3 Cmo 398/2008-685 ze dne 17. června 2009, který uložil zúčastněné osobě povinnost změnit svou obchodní firmu tak, aby neobsahovala slovo NOVERA, nicméně žalobu o ochranu před porušováním práv z ochranné známky, ochranu před nekalou soutěží zamítl, musel Městský soud v Praze konstatovat, že tento rozsudek žádným způsobem nelze vztahovat na přezkum žalobou napadených rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví a dovozovat z něj práva vztahující se k tomuto řízení. Naopak nelze opomenout, že Vrchní soud v citovaném rozsudku

mj. uvedl, že v této věci je rozhodné, že každý z účastníků se prosazuje na zcela jiném trhu (žalobce v realizaci stavební činnosti, žalovaný v telekomunikačních službách) a byť nelze vyloučit jednorázový přesah v činnostech, přesto není zde v jednání žalovaného – v užívání označení NOVERA – možno seznat ve vztahu k žalobci podle názoru odvolacího soudu jakýkoli soutěžní moment.

Podle názoru soudu žalovaný správní orgán postupoval s respektováním rozsahu návrhu vymezeným žalobcem, napadené správní rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které proběhlo *lege artis*, správní orgán se standardně vyrovnal s uplatněným návrhem a skutečnostmi, které mu byly předloženy jako důkazy na podporu uplatněného návrhu; úvaha žalovaného je v souladu se správním spisem a v souladu se zásadami logického myšlení a není ani jinak vadná, na zjištěné okolnosti byla správně aplikována právní norma.

Koneckonců žalobce ve svém podání ani netvrdil, že by napadené správní rozhodnutí bylo nezákonné nebo nesprávné, ani netvrdil, že by tímto rozhodnutím bylo zasaženo do jeho práv, pouze s rozhodnutím o rozkladu nesouhlasil.

O návrhu na přiznání na přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 soudního řádu správního, Městský soud v Praze nerozhodoval, neboť rozhodnul ve věci samé.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. července 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Kotlanová